Δ΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν
(Μάρκ. 9, 17 – 31)
6 Ἀπριλίου 2008

«Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς Σέ, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον»

Ἡ δραματικὴ κατάσταση παιδιοῦ καὶ γονέα ποὺ παρουσιάζεται στὴν σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή, ἀδελφοί μου, ὁδηγεῖ τὴν σκέψη μας στὸ παράλληλο σύγχρονο δρᾶμα πολλῶν ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν καὶ δύστυχων γονέων, τῆς τραγικῆς στ᾽ ἀλήθεια ἐποχῆς μας. Πιάνεται ἡ ἀνάσα μας μπροστὰ σ᾽ αὐτὸ τὸ δρᾶμα καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὸν πόνο γιὰ τοὺς ἀξιολύπητους γονεῖς καὶ τὰ δυστυχισμένα παιδιά, μένουμε ἀμήχανοι – ἄφωνοι καὶ ἕνα «γιατὶ» ἀναπηδάει μέσα μας, ἀξιώνοντας μιὰν ἀπάντηση καὶ μιὰ σωστὴ λύση στὸ δρᾶμα ποὺ δημιουργεῖ τόσο σπαραγμὸ καὶ κλάμα.

Εἶχε «πνεῦμα ἄλαλον» ὁ νέος του εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος καὶ τάσεις αὐτοκαταστροφῆς ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ δαίμονος. Εὐτύχησε ὅμως νὰ ὁδηγηθῆ ἀπὸ τὸν πατέρα του στὸ Χριστὸ καὶ θεραπεύτηκε. Τοῦτο τὸ θαῦμα, τῆς θεραπείας τοῦ «ἄλαλου καὶ κωφοῦ» νέου, τὸ πραγματοποίησε ὁ Κύριος ἀμέσως μόλις κατέβηκε ἀπὸ τὸ ὄρος τῆς θείας Μεταμορφώσεώς Του, ὅταν ἐμπρὸς στοὺς τρεῖς ἐκ τῶν μαθητῶν Του καὶ ἐν μέσῳ τοῦ Μωυσέως καὶ τοῦ Ἠλία ἔδειξε τὸ μέρος τῆς θεϊκῆς Του δόξας ποὺ κρυβόταν στὴν ἀνθρώπινη φύση Του καὶ ὅταν μαρτυρήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα ὡς «Υἱὸς Ἀγαπητός». Τότε ποὺ κατῆλθε ἀπὸ τὸ ὄρος τῆς Θεοφανείας στὴν πεδιάδα ὅπου κατοικοῦσε «γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη», τότε τὸ «πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφὸν» συνετρίβη καὶ μὲ τὴν θεϊκὴ ἐντολὴ καὶ παρέμβαση ἀπαλλάχτηκε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴν δοκιμασία του.

Ὁ διάβολος, ἀγαπητοί, εἶναι ὀντότης, πρόσωπο καὶ τὸ ἔργο του εἶναι καταστρεπτικὸ γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν δημιουργία, τὴν φύση. Κάποιοι σήμερα ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ διάβολος εἶναι ἁπλῆ προσωποποίηση τοῦ κακοῦ, ψευδαίσθηση τῶν χριστιανῶν, ποὺ ἐπιμένουν νὰ βλέπουν παντοῦ δαιμόνια. Ἡ Ἁγία Γραφὴ ὅμως διδάσκει ὅτι «εἰς τοῦτο ἐφανερώθη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου» (Α᾽ Ἰωάν. 3-8) καὶ ἀκόμα πὼς σαρκώθηκε καὶ σταυρώθηκε καὶ πέθανε καὶ ἀναστήθηκε «ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστιν τὸν διαβόλον» (Ἑβραίους 2-14). Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι ἡ παιδεία μας καὶ ὅλος

ὁ «πολιτισμός μας» ἀγνοεῖ τὴν περὶ δαιμόνων καὶ διαβόλου πραγματικότητα καὶ ὄχι μόνο δὲν τὴν ἀντιμετωπίζει, ἀλλὰ διστάζει νὰ τὴν ψηλαφίση καὶ νὰ προβληματισθῆ, νὰ μιλήση γιὰ διάβολο καὶ ἁμαρτία. Ἔτσι λοιπὸν μεγιστοποιεῖται ὁ κίνδυνος νὰ μείνη ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ἀνίσχυρος, ἀδύνατος, ἀλύτρωτος.

Σήμερα ἡ δαιμονικὴ ἐπήρεια ἐκφράζεται στὸν ἄνθρωπο μὲ ποικίλους τρόπους. Ἡ πλέον συνήθης της ἐκδήλωση εἶναι ἡ ἔλλειψη κάθε ἐνδιαφέροντος γιὰ τὶς καθημερινὲς δραστηριότητες τῆς ζωῆς, τὸ αἴσθημα ἀνικανότητας, ἡ ἔμμονη ἰδέα πὼς «δὲν ἀξίζει κανεὶς νὰ ζῆ». Ἀθυμία καὶ πλήρης ἀδιαφορία γιὰ ὅλα. Καὶ ἔτσι μὲ πεσμένο ἠθικό, χωρὶς κανένα κέφι, μὲ πλήρη διαταραχὴ τοῦ ψυχικοῦ συστήματος καὶ ἐγκατάλειψη κάθε πνευματικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ μέσου ἐπικοινωνίας μὲ τὸ Θεό, ἐπέρχεται καὶ κατάρρευση τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ποὺ ὁδηγεῖ σὲ πλήρη ἀπογοήτευση, μοναξιὰ καὶ συχνὰ ἀπόγνωση.

Ὁ ἅγιος Νεῖλος τονίζει πὼς ἡ δαιμονικὴ αὐτὴ ἐπήρεια εἶναι «σκώληξ καρδίας» ποὺ θίγει καίρια τὴν ψυχὴ καὶ σὰν ἄλλο σκουλήκι κατατρώγει στὴ συνέχεια καὶ διαλύει ὁλόκληρη τὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξη. Καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης, ὁ συγγραφέας τῆς κλίμακας τῶν ἀρετῶν, ποὺ σήμερα γιορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας, αὐτὴ τὴν δαιμονικὴ ἐπήρεια τὴν ἀποκαλεῖ ἀκηδία. Λέγει λοιπὸν ὁ ὅσιος· «Ἀκηδία εἶναι παράλυσις τῆς ψυχῆς, χαλάρωσις νοῦ, ὀκνηρία, ἀδιαφορία, πρὸς πάντα ἀγῶνα, μῖσος κατὰ τοῦ ἐπαγγέλματος» ποὺ ὅλα αὐτὰ ἀπεργάζονται συστηματικὰ τὸν θάνατο, ὅπως χαρακτηριστικὰ τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «ἡ δὲ τοῦ κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται» (Β’ Κορινθ. 7-10). Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος σημειώνει· ἡ πλέον βλαβερὴ ἀπ᾽ ὅλες τὶς δαιμονικὲς ἐνέργειες εἶναι ἡ ὑπερβολὴ τῆς ἀθυμίας, δηλ. τῆς κατάθλιψης καὶ τῆς ἀπελπισίας.

Ποιὰ ὅμως εἶναι ἡ βασικότερη αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς δραματικῆς καταστάσεως; Χωρὶς ἀμφιβολία ἡ ψυχικὴ ἐρημιὰ ἀπ᾽ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ. Ὁ συγκλονισμὸς ἀπ᾽ τὴν ἀπιστία καὶ τὴν ἀθεΐα ποὺ προκαλεῖ φοβερὸ κενὸ στὸν ψυχικὸ κόσμο τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀτομικιστική, ἐγωιστική, ἄνετη ζωή. Ὁ κορεσμός, ἡ ἀπληστία, ἡ τεμπελιὰ καὶ φυσικὰ τὰ ναρκωτικά.

Ἀπ᾽ ὅπου διώχνεται ὁ Θεός, τὸ δίχως ἄλλο, θέτει πόδι τὴν ἴδια κιόλας στιγμὴ ὁ σατανᾶς, ποὺ ἐξωθεῖ τὰ πράγματα πρὸς τὴν ἀπόγνωση, τὴν ἀκηδία, τὴν ἀθυμία, τὴν κατάθλιψη. Εἶναι ὅμως καιρὸς νὰ καταλάβουμε πὼς μόνον ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, μπορεῖ νὰ βοηθήση θετικὰ καὶ ἀποτελεσματικά. Τὰ φάρμακα ποὺ προσφέρει εἶναι «ἡ ἀναθέρμανση τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν». Ἡ προσευχή. Ἡ μυστηριακὴ ζωή. Ἡ ἐξομολόγηση γιὰ ψυχικὴ εἰρήνευση· «εἰρήνη ἀφίημι ὑμῖν. Εἰρήνη τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν οὐ καθὼς ὁ

κόσμος δίδωσι, δίδωμι ὑμῖν» (Ἰωάν. 14-27) . Προσφέρει τοὺς καρποὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ μάλιστα τῆς θεϊκῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία «ἔξω βάλλει τὸν φόβον» (Α’ Ἰωάν. 4-18).

Ἡ ἀγωγὴ τῶν παιδιῶν μας εἶναι, καθὼς διαπιστώνεται καθημερινά, ἀπ᾽ τοὺς γονεῖς πρῶτα καὶ ὕστερα ἀπ᾽ ὅλη τὴν δομὴ τῆς σύγχρονης κοινωνίας καὶ παιδείας, ἀντιπαιδαγωγική, ἀφύσικη, ἀντίθεη, ἀντιχριστιανική.

Δημιουργοῦν οἱ πιὸ πολλοὶ γονεῖς ἕνα ἢ δυὸ παιδιὰ καὶ αὐτὰ τύπους καλομαθημένους, ἐγωιστές, στείρους ἀπὸ συναισθήματα καὶ ἰδανικά, μαλθακούς, μὲ ἄδεια ψυχή ἀπὸ Θεὸ καὶ ἀπὸ ζωὴ ἀνώτερη, θρησκευτική. Καὶ ἀφοῦ μετά, στὰ σχολεῖα, γίνεται πλήρης ἀποπροσανατολισμός, πάλι χωρὶς Θεὸ καὶ ἰδανικά, εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ βρεθοῦν τὰ παιδιὰ στὸ κενό, νὰ μὴν ἐκδηλώνονται σὰν «ἄλαλα καὶ κωφά»;

Προσοχὴ καὶ ἐγρήγορση λοιπόν. Καὶ ἀναθεώρηση τακτικῆς. Ἀπόφαση σταθερὴ χρειάζεται γιὰ καταφυγὴ στὸν ἀληθινὸ Σωτήρα, τὸν Θεὸ τῆς σωτηρίας, τὸν θεάνθρωπο Κύριο, ποὺ ἐξακολουθητικὰ μᾶς λέει· «Ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἀνέξομαι ἡμῶν;». Καὶ παροτρύνει στοργικὰ ὅλους μας καὶ τὸν κάθε νέο «Φέρετε αὐτὸν πρός με».

Ἀρχιμ. Ν. Κ.